

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: ODE TIL PRINTZ FRIDERICH, DA HAN FORNYEDE SIN DAABES PAGT (1770)

Citation: Ewald, Johannes: "ODE TIL PRINTZ FRIDERICH, DA HAN FORNYEDE SIN DAABES PAGT (1770)", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 1. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald04val-shoot-workid55848/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

ODE TIL PRINTZ FRIDERICH,
DA HAN FORNYEDE SIN
DAABES PAGT

(1770)

- 5 **S**YNG kunstled og urørt om Lykkens Gaver,
Om alt hvad, Jord og Tid og Rygtet haver;
Og Echo svare høyt paa Støvets Lyst!
Men nu min Sjæl har seet og følt den Høye,
Nu zitterer Glæden i mit fulde Øye,
10 Og Sangen qvæles i mit Bryst.
Som Marmor, som Ægyptens Pyramider,
Opregne Musen for de sidste Tider;
Hvad Jorden tabte, naar dens Helte vandt!
Men salige Triumpf! — — — hvor Godhed vinder,
15 Der knæler tause Zions Sangerinder,
Og Taarer sigte, hvad i fandt! —
Gud! — — — Navn, som standser i Cherubens
Læber! — — —
Almægtige! — — — Hvad er jeg, at jeg stræber
20 At nævne Dig og nævne Dig igien?
Dog hørte jeg — — — I Magter og I Throner,
I hørte det — — — Slaae Cither høye Toner!
Thi Jordens Yndling er hans Ven. —
Naar Horeb skiælver — — — Naar hans Dommers
25 Torden
Gaaer nær og tung og langsom over Jorden,
Da, Skræk! — — — da høre og forstumme vi.
Men Gud er ey i Veyret — — — Atter høres
En mægtig Røst, og Ebals Grundvold røres;
30 Men Gud er ey endnu deri — — —
Da suusler Zions Ceder — — — knæler, knæler,
Alt hvad som lever! — — — raaber alt hvad mæler!
Han er det — — — Godhed — — — Miskundheders
Gud — — —
35 Her lod Urania Kitharren falde — — —
Høyt løftede hun Sangen at paakalde;
Og — — — stammede sin Vellyst ud

ODE TIL PRINTZ FRIDERICH

3

»Din Godheds Lov; en Formuur for din Ære — — —
»Din Villie være steds min Rette-Snoer!«
Da soer han ved sig selv, den evig gode,
Og Himlene, og alle de som troede,
5 Og Haabet hørte, at han soer. — — —
»Mig, soer Al-Godhed, »Mig skal du behage! — —
»Min Arm beskjærme dig! — Min Aand ledsage
»Din Fod til mig, og Skjæbnen til dit Gavn!
»Jeg, Jeg vil høre dig, naar du paakalder! — — —
10 »Fred vil jeg give dig; og Fryd; og Alder,
»Og Viisdom; og et evigt Navn! — — —«
Af Haabet drukken var min Sang — — og længe
Løb Glæden gennem neppe rørte Strænge — —
Og himnisk Vellyst brød Kitharrens Klang.
15 Træt er min Sjæl af Vellyst — — Tanker svimle
I Godheds Dyb — — og Stemmen dør i Himle;
Og Glædes Taare er min Sang.
Gjør Glæden stum? — — — Kan kun min Sjæl for-
nemme
20 Den Fryd jeg saae? — — — Hvo laaner mig da
Stemme,
Til Dig, som saae den i en elsket Søn? — —
Ney! — — JULIANES høye Sjæl allene,
Kan fatte Fryd, som den kun kan fortjene:
25 Sin FRÆD'RIK — — Sine Dyders Løn. — —
Og skal min Sang ey vove sig til eder,
Hvis Flid opelskte disse Salgheder,
De Viisdoms Frugter, som I deele nu. — —
Helt, ved hvis Aske denne Taare rinder,
30 Den Salighed, som FRÆD'RIKS Mentor finder,
Den synger ingen uden Du!

4

TIL HERR MÜNSTER OG JFR.
RING OG TIL HERR RING
OG JFR. THORNAM
(1770)

TEXTEN

De Oprigtiges Sæd skal velsignes.

For Vielsen musiceres det første, og efter Vielsen det sidste
Vers af: I Jesu Navn osv.

Chor.

SÆD af Oprigtige! 10
Saa høstes Frugterne
Af fromme Fædres Dyd.
Knæl dobbelt saligt Par,
Velsigned af den Høie!
Men du, Algodhed, svar: 15
Vær kostbart i mit Øie,
Og evigt i din Fryd!

Recitativ.

Og længe skal din Afkom boe paa Jorden
Og høste Frugter af den Frommes Vandel! 20
Den sidste Slægt skal see din Sæd velsigned;
Thi soer ei Miskundheders Gud:
Jeg Herren, jeg vil giøre Miskundhed
Paa mange, paa uendelige Led
Mod dem, som elske mig og holde mine Bud! 25

Aria.

Flyer, Taarer, flyer den Frommes Øie,
Viig, Sorrig, for Algodheds Ven!
Hans Sæd er elsket af den Høie,
Og Almagt sely beskiermer den. 30
Men jeg vil prise den Algode,
Min Siæl beundre Herrens Vei!
Dyb er hans Pagt mod dem, som troede,
Hans Naade sees, men fattes ei.

Recitativ.

To glade Par, som rene Flammer, 35
Og Overlæg, og smilende Forældre,